

GERECHT

210 Gevoegde zaken T-124/13 en T-191/13, Italiaanse Republiek en Koninkrijk Spanje/Commissie

Arrest van 24 september 2015 (Achtste kamer)

Regeling van taalgebruik – Aankondigingen van algemene vergelijkende onderzoeken voor de aanwerving van administrateurs en assistenten – Keuze van de tweede taal uit drie talen – Taal om met de kandidaten van het vergelijkend onderzoek te communiceren – Verordening nr. 1 – Artikel 1quinquies lid 1, artikel 27 en 28 onder f van het Statuut – Discriminatieverbod – Evenredigheid

In december 2012 en januari 2013 heeft het Europees Bureau voor personeelselectie (EPSO) drie vergelijkende onderzoeken voor diverse functies aangekondigd (hierna: de 'bestreden aankondigingen'). Een toelatings-eis voor in de bestreden aankondigingen bedoelde vergelijkende onderzoeken was een grondige kennis van één van de 23 officiële talen van de Europese Unie en een behoorlijke kennis van een tweede taal, waarvoor de kandidaten konden kiezen uit het Duits, het Engels of het Frans. Deze tweede taal diende door de kandidaten voorts als communicatietaal met EPSO gebruikt te worden. De Italiaanse Republiek en het Koninkrijk Spanje konden zich niet vinden in deze talenbeperking en hebben daarom beroep ingesteld tegen de drie bestreden aankondigingen.

In de eerste plaats komen Italië en Spanje op tegen het feit dat de kandidaten alleen het Duits, het Engels of het Frans kunnen kiezen als taal waarin zij kunnen communiceren met EPSO. Het Gerecht roept hier in herinnering dat artikel 2 van Verordening nr. 1 van 1958 bepaalt dat de stukken die door een lidstaat of door een persoon ressorterende onder de jurisdictie van een lidstaat aan de instellingen worden gezonden naar keuze van de afzender worden gesteld in een van de officiële talen. Het antwoord wordt in dezelfde taal gesteld. Artikel 6 van Verordening nr. 1 bepaalt dat de instellingen de wijze van toepassing van de regeling van het taalgebruik in hun reglement van orde kunnen vaststellen. Zoals het Hof van Justitie in het arrest van 27 november 2012 (C-566/10 P, ECLI:EU:C:2012:752 (*Italië/Commissie*)) echter heeft vastgesteld, kunnen de aankondigingen van een vergelijkend onderzoek niet als reglement van orde worden beschouwd. Gelet op de duidelijke en ondubbelzinnige bewoordingen van artikel 2 van Verordening nr. 1 concludeert het Gerecht dat de bestreden aankondigingen in strijd zijn met die verordening, voor zover zij bepalen dat de kandidaten van die vergelijkende onderzoeken naar hun keuze in het Duits, het Engels of het Frans met EPSO moeten communiceren. Het sollicitatieformulier is immers zonder enige twijfel een tekst die door 'een persoon die onder de jurisdictie van een lidstaat ressorteert', namelijk de kandidaat, wordt gezonden aan de instellingen die EPSO hebben opgericht. Krachtens artikel 2 van Verordening nr. 1 heeft die persoon, dat wil zeggen de kandidaat, dus het recht om uit alle officiële talen zoals genoemd in artikel 1 van die verordening, de taal van opstelling van die tekst te kiezen. De bestreden aankondigingen worden door het Gerecht daarom nietig worden verklaard, voor zover zij de talen die kunnen worden gebruikt in de communicatie tussen de kandidaten en EPSO beperken tot het Duits, het Engels en het Frans.

In de tweede plaats betwisten Italië en Spanje dat de kandidaten van de in de bestreden aankondigingen genoemde vergelijkende onderzoeken als tweede taal alleen het Duits, het Engels of het Frans kunnen kiezen. Het Gerecht onderzoekt daarom of het rechtmatig was om de keuze van de tweede taal te beperken tot deze drie talen. Uit de overwegingen van het Hof van Justitie in het eerdergenoemde arrest in de zaak *Italië/Commissie* blijkt dat de beperking van de keuze van de tweede taal door de kandidaten van een vergelijkend onderzoek tot

een beperkt aantal talen, met uitsluiting van de andere officiële talen, een discriminatie op grond van taal vormt. Het Gerecht stelt vervolgens vast dat de bestreden aankondigingen, in tegenstelling tot die in de zaak *Italië/Commissie*, een motivering bevatten welke speciaal is opgenomen om aan de vereisten van dat arrest te voldoen. De stelling dat de drie genoemde talen 'nog steeds de meest gebruikte zijn' gelet op met name 'de geschiedenis binnen de EU-instellingen wat betreft de talen die worden gebruikt voor de interne communicatie', vormt de kern van deze redenering. Het Gerecht is evenwel van oordeel dat dit een vage stelling is die niet wordt aangevuld met concrete aanwijzingen. Met name wordt niet gepreciseerd of deze inhoudt dat die drie talen in alle diensten van alle bij de bestreden aankondigingen betrokken instellingen tegelijkertijd als interne communicatietaal worden gebruikt, dan wel of bepaalde diensten de ene taal en andere diensten een andere taal gebruiken. In het laatste geval zou er een gevaar bestaan dat de diensten die mogelijk geïnteresseerd zijn in de kandidaten die voor de betrokken vergelijkende onderzoeken zijn geslaagd niet de ene of de andere van de drie genoemde talen als interne communicatietaal gebruiken, hetgeen twijfel zaait over de redelijkheid en de evenredigheid om de keuze van de tweede taal voor de kandidaten van het betrokken vergelijkend onderzoek te beperken tot die drie talen.

De Commissie heeft in haar geschriften een aantal preciseringen gegeven en een aantal statistieken overgelegd. Zo stelt de Commissie dat het Duits, het Engels en het Frans de drie talen zijn waarin nagenoeg alle documenten door haar directoraat-generaal Vertaling worden vertaald. Het Gerecht constateert dat uit de door de Commissie overgelegde statistieken inderdaad volgt dat een zeer groot deel van de vertaalde bladzijden oorspronkelijk in het Engels was opgesteld. De bestreden aankondigingen verlangen echter niet alleen voldoende kennis van het Engels. Een kandidaat die over onvoldoende kennis van het Engels beschikt, kan aan de in die aankondigingen bedoelde vergelijkende onderzoeken deelnemen, indien hij over voldoende kennis van het Duits of het Frans beschikt. Blijkens de door de Commissie overgelegde statistieken vertegenwoordigt elk van die talen echter een relatief klein aandeel van de door de diensten van de Commissie vertaalde bladzijden. Indien een kandidaat die als tweede taal uitsluitend het Duits of het Frans beheerst kan deelnemen aan de betrokken vergelijkende onderzoeken, lijkt

het niet gerechtvaardigd om potentiële kandidaten die andere officiële talen beheersen daarvan uit te sluiten, zo overweegt het Gerecht.

Voorts betoogt de Commissie dat het Duits, het Engels en het Frans de talen zijn die door haar ambtenaren en functionarissen het meest worden gesproken. Ten bewijze hiervan legt zij een tabel over waaruit de verdeling van haar ambtenaren en functionarissen op basis van hun nationaliteit en tweede taal blijkt. Deze tabel bevat eveneens een regel waarin het 'gemiddelde' per taal wordt aangegeven, namelijk 56,4% voor het Engels, 19,8% voor het Frans, 5,5% voor het Duits, 2,2% voor het Nederlands, 2% voor het Italiaans en 1,6% voor het Spaans.

Het Gerecht overweegt als volgt. Zelfs als zou worden aangenomen dat de percentages die zijn aangegeven voor het Engels en, in mindere mate, het Frans, een rechtvaardiging kunnen opleveren voor het vereiste dat de kandidaten voor een post bij de Commissie ten minste voldoende kennis van één van die twee talen moeten hebben, dan nog kunnen de in die tabel opgenomen gegevens geen rechtvaardiging opleveren voor het feit dat het Duits, dat wil zeggen een taal die de hoofdtal is van ongeveer één op de tien ambtenaren en die slechts door 5,5% van de ambtenaren van de Commissie als tweede taal wordt opgegeven, een van de talen is die men moet beheersen. Indien het Duits wordt opgenomen, lijkt de opnemings van

het Italiaans, het Spaans of zelfs het Nederlands niet onredelijk, aangezien de voor elk van die drie talen opgegeven percentages niet bijzonder verschillen van die welke voor het Duits zijn opgegeven.

Het Gerecht concludeert dat de in de bestreden aankondigingen opgenomen beperking, tot het Duits, het Engels of het Frans, van de tweede taal die de kandidaten van de in die aankondigingen bedoelde vergelijkende onderzoeken kunnen kiezen, noch objectief gerechtvaardigd is noch evenredig aan het beoogde doel.

De bestreden aankondigingen van de vergelijkende onderzoeken worden nietig verklaard.